
PROLOG

MONSTRA VYŠŠÍ JAKOSTI

(obludy, nestvůry
a šílenosti)

Stalo se to tu noc, jak se všechno změnilo.
Do Drbákova přijel cirkus. Anebo přes-
něji:

**FULBERTA
FRKOLOVCE**
PUTOVNÍ KARNEVAL
DIVŮ PROTI PŘÍRODĚ
ŠTRAŠIDELNÁ CESTA
PRO DUŠI I DUCHA
DO SVĚTA NEPOCHOPITELNÝCH PODIVNOSTÍ,
HORŠÍCH, NEŽ ČLOVĚK KDY VIDĚL!

– přijel do Drbákova.

„Poběžte! Poběžte a vítejte, udatní měštění-
nové z Drbákova! Prohlédněte si nejděsivější,
nejodpudivější, nejstrašlivější podívanou na ze-
měkouli, jež se právě vrací z vyprodaného tur-
né! Hlava se vám zatočí, žaloudek se obrátí, vletí
vám to do gatí!“ volal obtloustlý Fulbert Frko-
lovec z pestře pomalovaného koňského potahu.
Všem kolemjdoucím rozdával plakátky. Za ním
ve světle luceren po dláždění hlavní třídy klopo-
taly tři další vozy se zataženými závěsy.

„Troufnete si pohlédnout na ty nepředsta-
vitelné tvory, kteří se skrývají za záclonami?
K pohledu na ně budete potřebovat sebrat
všechnu odvahu! Budete ječet! Lapat po dechu!
Počuráte se do gatí! Pohléd'te... a bojte se!“

Kolem vozů se shlukl zástup lidí a Frkolovec
seskočil na ulici. Byl legračně malý a kulaťouč-
ký, s nohama tak tenounkýma, až vypadaly,
že se pod ním podlomí. Na sobě měl odrbaný

cylindr a frak, který byl možná před mnoha a mnoha lety nádherný. S úsměškem odtáhl závěs na prvním voze. Na voze stála klec a v ní...

„Představujeméééé... doktora Krutifíra, lidský uzlíček! Sledujte bez dechu, jak neuvěřitelně se dokáže zkroutit!“ hulákal Frkolovec a ukazoval na vytáhlého ztuhlého mužíčka, který se zoufale snažil strčit si nohu za hlavu.

„Noho pitomá... ohni se!“ mumlal doktor Krutifír. „Všichni se... koukají!“

„No a dále,“ odfrkl si Frkolovec a nevěřicně potřásl hlavou, „si přidržte kařata na *madam Vousovatu*, ženu pěstěné tváře!“ Frkolovec odtáhl druhý závěs. Vevnitř bylo vidět urostlou starou ženskou s koňským ocasem přilepeným k bradě.

„Aspoň se zaplatí účty,“ řekla madam Vousovátá.

„A teď se připravte, jak se vám svět obrá-

tí vzhůru nohama při pohledu na *akrobatická dvojčata!*“ Ve třetí kleci stáli dva drobní vyzábblí mužičci a snažili se udělat stojku.

„Křéééč!“ zaskučeli společně mužičci a okamžitě spadli.

„Ach krutá, krutá přírodo! Pojdte blíž, pokud to vydržíte! Ale nepoblijte mi botky. Jen šest pencí za prohlídku!“ vyvolával Frkolovec.

Nikdo nepřistoupil.

A taky nikdo nekřičel ani nelapal po dechu. Upřímně řečeno, nikdo nehnul brvou. Lidi chvílku stáli a pak si zas šli po svých.

Jenom kromě jedné nepořádné holčičky s velkýma očima... která se začala hihňat.

„Ty vaše nestvůry nejsou strašidelné,“ chechtala se.

„Vždyť to ani nejsou žádné nestvůry!“

„Tak ty se

mi chceš vysmívat, protože mám smůlu? Od-
pal, vypadni, ty usoplená potvoro, než na tebe
pustím dvojčata!“ vyštěkl Frkolovec. „Vyho-
díme to celé do vzduchu! Co se s tím párat?
Všude, kam přijedeme, je to stejné: nikdo ani
nekníkne úlekem. Čeho je dneska zapotřebí,
aby se lidi doopravdy báli? Já vám řeknu co!
Musím si najít monstra vyšší jakosti.“

„Nezlobte se, šéfe,
pronesl doktor Krutifír,
který se teď snažil při-

táhnout si nohu k bradě. „Děláme, co můžeme.“

„Jenomže dokážete houby, Mořici,“ zabručel Frkolovec. „Vystrašit lidi už prostě dneska není tak snadné, jak bývalo. Ale já se nevzdám! Obchoduju s hrůzou celý život a nesložím zbraně jen tak.“

„Nás byste stejně nevydělali,“ řekla holčička, které se Frkolovcovo nadávání vůbec nedotklo. „*Tohle* je Drbákov. Místní mají důvodů ke strachu dost i tak.“

„Doppravdy? A co je toho strachu příčinou?“ chtěl vědět Frkolovec.

Znenadání se vzduchem rozlehlo strašidelné, srdcemroucí, břichovroucí

„GRO ÚÚÚ a ÚÚÚÚ a ÚÚÚÚ!“

Místní vyjekli a rozprchli se do všech stran, vběhli každý k sobě domů a zavřeli se na závoru.

„Tohle,“ odtušila holčička a ukázala do tmy. Rozlehlo se burácení hromu a noční nebe rozjasnil blesk. V dálce na kopci stál ohromný černý hrad. Frkolovec cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech až ke špičkám prstů na nohou a zase zpátky, když se z hradu rozlehlo další nesnesitelné zaskučení.

„Prach a broky, co – co to je?“ vypravil ze sebe.

„Obludy,“ zašeptala holčička a tmavé oči se jí ve třpytu měsíce zablýskly jak korálky.

„Obludy? Jaké obludy? O čem to žvaníš?“ chtěl vědět Frkolovec.

